

Inwoc dec CAB 318/02.02.2009

DOSAR NR. [REDACTED]

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 2499

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 30.09.2008

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

Pe rol se află soluționarea acțiunii de contencios administrative având ca obiect anulare act administrativ, formulată de reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și Administrația Finanțelor Publice a Sectorului București.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns, pentru reclamantă, consilier juridic [REDACTED], având delegație la dosar, pentru pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, consilier juridic [REDACTED] având delegație la dosar și pentru pârâta Administrația Finanțelor Publice a Sectorului București, consilier juridic [REDACTED], având delegație la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Reprezentantul reclamantei solicită instanței admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, pentru motivele arătate în cererea de chemare în judecată. Arată că datoriile au fost achitate, iar majorările nu sunt legale. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Reprezentantul pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, solicită respingerea acțiunii reclamantei, ca neîntemeiată, întrucât aceasta a efectuat plăți în mod voluntar.

Reprezentantul pârâtei Administrația Finanțelor Publice Sector București, formulează concluzii de respingere a acțiunii, ca neîntemeiată.

Instanța reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la 8.07.2008, reclamanta [REDACTED] a chemat în judecată

pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și Administrația Finanțelor Publice a Sectorului București, pentru ca, prin sentința ce se va pronunța, să se dispună anularea Deciziei nr. 535/6.11.2007, emisă de pârâta 2 și anularea Deciziei nr. 21/22.01.2008, emisă de pârâta 1.

În fapt, reclamanta arată că, în conformitate cu fișa de plătitor întocmită de AFP Sector la 10.01.2007, reclamanta figura cu plăți în plus reprezentând accize în cuantum de [REDACTED] lei și plăți în plus reprezentând accize din vânzarea de alcool și băuturi alcoolice, în sumă de [REDACTED] lei. Arată că, prin adresa nr. [REDACTED]/18.05.2007, a solicitat AFP S scoaterea din evidență a reclamantei ca plătitor de accize, dat fiind că reglementarea legală care a generat obligativitatea înregistrării ca plătitor de accize a reclamantei a fost abrogată la 1.01.2002. Susține că, prin aceeași adresă, a prezentat datele existente în evidențele contabile privind activitatea de monopol asupra alcoolului, solicitând înregistrarea corectă a sumelor datorate în fișa de plătitor, anularea accesoriilor aferente și scoaterea din evidență a reclamantei, ca plătitor de accize. Reclamanta menționează că cererea sa a fost însoțită de copii ale tuturor declarațiilor aferente perioadei 1.12.2000 – 31.12.2001, depuse la organul fiscal în termenele legale, precum și ale tuturor documentelor de plată a accizelor și bilanțelor lunare de verificare. De asemenea, arată că a depus declarații rectificative pentru perioada iunie 2001-decembrie 2001, prezentând situația sumelor datorate și achitate și susținând că suma datorată și achitată este de [REDACTED] lei.

În continuare, arată că, la 9.11.2007, pârâta 2 i-a transmis decizia nr. 535/6.11.2007, conform căreia s-au calculat accesorii pentru accize încasate din vânzarea de alcool și băuturi alcoolice în sumă de [REDACTED] lei, menționând, ca document prin care s-a individualizat suma, declarația nr. 242506/25.12.2001, însă, arată reclamanta, numărul și data acestui document nu corespund vreuneia din declarațiile depuse la organul fiscal, declarația aferentă lunii noiembrie 2001 purtând nr. 242507/21.12.2001.

În aceste condiții, susține că decizia contestată se întemeiază pe o altă declarație decât cea a reclamantei, afirmația organului de soluționare a contestațiilor, cum că inadvertența rezultă din faptul că datele din declarațiile fiscale au fost culese manual, fiind total inadmisibilă, singura concluzie fiind aceea că decizia nr. 535/2007 a pârâtei 2 este nelegală, cât timp nu se referă la declarațiile fiscale întocmite și asumate de către reclamantă.

Reclamanta arată că, pentru perioada iunie - decembrie 2001, a depus declarații rectificative în 2007, că pârâta nu a inițiat nici o procedură legală de colectare a creanțelor în cei circa 6 ani, termenul de prescripție pentru aceste creanțe împlinindu-se la 1.01.2007.

Cu referire la sumele cuprinse în Decizia nr. 535/6.11.2007, face precizarea că, pentru noiembrie 2001, obligația de plată, reprezentând accize, a fost inițial declarată prin declarația înregistrată sub nr. 242507/21.12.2001 ca fiind suma de [REDACTED] RON și corectată prin declarația înregistrată sub nr.

██████████/18.05.2007 la valoarea reală de ██████████ RON, iar plata acestei sume a fost efectuată integral cu OP nr. 159/20.12.2001.

În ce privește obligațiile datorate la momentul respectiv cu titlu de accize, arată că acestea provin dintr-o activitate de monopol al statului asupra comercializării alcoolului, procedură care, în prezent, a fost abrogată. Arat că, din punct de vedere procedural, activitatea respectivă presupunea ca producătorul de alcool să vândă organului fiscal cantitatea de alcool produsă, facturarea făcându-se la valoarea fără acciză, iar organul fiscal factura mai departe cumpărătorului alcoolul respectiv, împreună cu valoarea accizei aferente. Susține că, în continuare, cumpărătorul achita atât contravaloarea alcoolului, cât și pe cea a accizei, plățile fiind făcute în contul bugetului de stat, deschis la trezorerie, iar, în urma acestei plăți, organul fiscal reținea valoarea accizei la bugetul de stat și vira producătorului de alcool prețul acestuia. Astfel, susține că scopul final – îndeplinirea bugetului cu valoarea accizei – este îndeplinit, chiar dacă plățile ar fi fost efectuate cu întârziere, adăugând că ar fi absurd ca statul să-și perceapă singur majorări și penalități de întârziere, cu atât mai mult, cu cât reclamanta și pârâta 2 sunt unități fiscale subordonate ANAF și Ministerului Economiei și Finanțelor.

În drept, invocă art. 212 din OG nr. 92/2003 rep., Legea nr. 554/2004.

Pârâtele, deși reprezentate la dezbateri, nu au formulat întâmpinare, pârâta DGFP depunând însă la dosar documentația care a stat la baza emiterii deciziei contestate.

Analizând probatoriul administrat, instanța reține că, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. 535/6.11.2007, emisă de pârâta AFP Sector ██████████, s-a stabilit obligația reclamantei de a achita un majorări și penalități de întârziere aferente obligațiilor fiscale neachitate în termen în cuantum de ██████████ lei. Această decizie a fost comunicată reclamantei prin poștă, la 15.11.2007, cu confirmare de primire, împotriva acesteia, reclamanta formulând contestația înregistrată sub nr. ██████████/13.12.2007.

Prin Decizia nr. 21/22.01.2008, pârâta DGFP a respins ca neîntemeiată contestația reclamantei.

Pentru a pronunța această soluție, pârâta DGFP a reținut că, din documentele existente în dosarul său, rezultă că obligațiile fiscale aferente perioadei decembrie 2000 – decembrie 2001 au fost achitate în cuantum mai mic decât cele declarate prin declarațiile privind obligațiile de plată la bugetul de stat, aspect recunoscut de contestatoare prin adresa nr. ██████████/18.05.2007, depusă la AFP Sector ██████████ și prin care contestatoarea recunoaște că obligațiile restante au fost stinse prin plăți parțiale, efectuate cu ordine de plată, în anii 2002, 2005, 2007. Organul de soluționare a contestației a reținut că, ulterior, s-au depus declarații rectificative, la 18.05.2007 și 22.05.2007, prin care au fost diminuate sumele declarate anterior.

Cu privire la declarația aferentă lunii noiembrie 2001, prin care petenta a declarat inițial accize datorate de [REDACTED] lei, DGFP a reținut că această declarație a fost înregistrată în evidențele fiscale sub nr. 242506/25.12.2001, datorită unei erori de prelucrare la culegerea manuală a datelor din formularul depus cu nr. 242507/21.12.2001.

În aceste condiții, se constată că motivul acțiunii reclamantei, conform căruia decizia AFP Sector 3 ar fi nelegală, pentru aceea că se întemeiază pe o declarație al cărei număr și a cărei dată nu corespund realității, este neîntemeiat, în contextul în care pârâta 1 analizează și lămurește acest aspect, stabilind că a fost vorba de o eroare materială.

Se constată, de asemenea, că, deși reclamanta nu invocă expres împlinirea termenului de prescripție a obligațiilor fiscale pentru care s-au calculat majorări, prin decizia sa, pârâta DGFP înlătură în mod corect aceste apărări, cu motivarea că, față de disp. art. 22 lit. c din OG nr. 70/1997 și art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, plata voluntară efectuată de reclamantă, după expirarea termenului legal de plată, reprezentând un act de recunoaștere voluntară a obligațiilor și atrăgând, fiecare plată în parte, întreruperea termenului prescripției, cf. art. 17 al. 2 din Decretul nr. 167/1958, după fiecare întrerupere, începând să curgă un nou termen de prescripție.

Nici susținerea reclamantei, potrivit căreia, la 1.01.2002, a fost abrogată obligativitatea înregistrării ca plătitor de accize a reclamantei, nu poate fi reținută ca temei al desființării deciziilor, având în vedere că obligațiile fiscale ale reclamantei sunt anterioare acestui moment, fiind aplicabilă legea de la momentul existenței obligației fiscale, conform principiului „tempus regit actum”.

De altfel, din motivarea acțiunii, se constată că reclamanta nu aduce, în mod expres, nici o critică deciziei pronunțate de pârâta DGFP, criticile sale referindu-se la decizia AFP Sector 3 și care au fost mai sus analizate.

Având a se pronunța mai întâi asupra excepțiilor de fond și de procedură, care fac de prisos cercetarea, în tot sau în parte, a fondului pricinii, cf. art. 137 al. 1 cpc, instanța constată că excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâta pentru petitul vizând anularea deciziei de impunere, este întemeiată și va fi admisă.

Pentru aceste considerente, constatând că actele contestate sunt legale, nefiind întrunite cerințele art. 1 al. 1 din Legea nr. 554/2004 rep., văzând și disp. art. 18 din aceeași lege, precum și disp. art. 218 al. 2 din OG nr. 92/2003 rep., va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

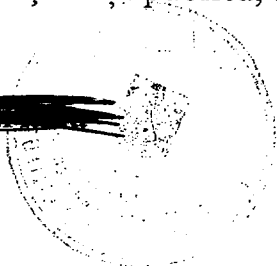
**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea formulată de reclamanta [REDACTED]
[REDACTED], cu sediul în București, [REDACTED] în
contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului
București, cu sediul în București, str. Prof. Dr. Dimitrie Gerota, nr. 13, sector 2
și Administrația Finanțelor Publice a Sectorului ● București, cu sediul în
București, [REDACTED], ca neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 30.09.2008.

Președinte,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]